

Devět let na Šlágru...

a koho jsem za tu dobu potkal

Ne chci popisovat své kolegy, ale zmizelé kolegy... A proč zmizeli! Jedna výjimka se najde, a to je sám pan Peterka, ale o tom o odstavec níže. Některé zmizelce jsem znal již před Šlágre, ale časová osa, kdy den nula jest 1.10.2012, velí, že se o nich zmíním postupně. Takže je den nula: 1. října 2012.

Zvoním na zvonek firmy, do níž jsem se hodlal vloudit. Kdosi mi otevře a uvede do kanceláře samotného, to jsem ještě netušil, principála Peterky. Ten je ta výjimka, která potvrzuje můj článek. Ale bylo by nesprávné se o Karlovi nezmínit, protože v kanclu seděl s Janou Peterkovou. A ta zmizela. Jasně, po nějaké době. Udělala si svou televizi Natura s Peterkou se společně dohodli,

že se rozvedou. V dobrém. Já měl rozvod podobný a dodnes říkám: „Manželství jako ukázka stačilo!“ A tak žiji sám. Jdu spát, kdy chci, najím se, kdy chci, ožeru se, kdy chci a díky práci pro Šlágr se vlastně dá říci, že i vstávám, kdy chci.

Pipík, neboli Pepa Krček, mne vlastně do Šlágru nainstaloval. Nejdříve jako záskok, ale pak jsem se tam profesně přestěhoval a už je to devět let. Myslel jsem si, že Pipíka nedostihnu. Jenže Krček byl vlastně takovým dvorním kameramanem šlechty, tedy krále a královny dechovky, jak zlí jazykové řkou. A když Jana vzala kramle do Nature, šlohla si Pipíka, a tak jsem jej předstih, co se doby služební týče.

Lucinka, produkční, slovensky hovořící. Když jsme natáčeli 45 let Mistríňanky,

a to jsem byl ve Šlágru možná měsíc, mne zaujala. Lépe řečeno: říkal jsem si, jak ta produkce funguje. Přijeli jsme na místo konání a začali stavět techniku. Lucinka se zeptala, zda něco potřebujeme a že je na telefonu. Šla shánět restauraci, kde bude oběd. Váže se k ní super příhoda: Po cestě „někam“ jí zvoní telefon. „Sháníme operátora kamerového jeřábu... hmm, v pořádku, nezlobím se...“ Položila telefon a rozchechtala se na celý automobil. „Ty vole,“ označila nás všechny, „volal mi člověk, že je bagrista a chtěl by dělat ve Šlágru“. Já jsem řídil, a málem jsme smíchy skončili v pangejtu.

Zdenička, pracovitá a vždy usměvavá bytůstka. S ní jsem prožil nejhezčí akci, kdy jsme natáčeli s Vendulkou Miletínovou koncertík v domově pro seniory v Mostě. Jela tam jako produkční připravená,

domluvená, a když jsme dojeli, vítal nás úsměv. Natáčení bylo úžasný. Ten pořad jsem stříhal a měl jsem slzy na krajíčku, jak nás tam přijali. Tehdy jsem měl tu akci na starosti a Trnka Vašek byl vlastně mým „podřadným“.

Trnka Vašek, „recidivista.“ Je to režisér. Ale na akcích si nechce říkat režisér, neb je jen stříhač obrazu. A vymyslel pro něj i nás kameramany přezdívku „jen dělníci obrazu“. Když jsem pracoval pro minulou televizi, tak jej tam uznávali jako boha. Dokonce na zdi u dveří ke střížně, kde jsem pracoval, ještě stála cedulka „Václav Trnka“. Říkal jsem si: „Toho pána bych chtěl poznat!“ A stalo se. Narodil se úplně ve stejný den, jako moje bývalá manželka. To není důležité, já jsem toho člověka potkal, poznal a máme jakýsi pracovní vztah, kdy přijedeme na akci a každý si děláme své a nakonec se sejdeme a zapojujeme poslední káblíky. Prostě souhra. On rád dělá se mnou a já rád s ním. Odchází od Šlágru pravidelně, když ho naštvou a pak zas přijde. Recidivista. Ale občas pro nás pracuje a je to paráda práce.

Hollywood Radim Klimeš. Říkáme mu Hollywood. Ne proto, že by machroval, ale má zvláštní přístup k práci a neustále řeší detaily. Ty mu jsou nakonec stejně odebrány představou páně Peterky, a tak spolu diskutují a bojují a nakonec to stejně „nějak“ dopadne. Vždy dobře. Pamatuji si přípravu na první Evergreen show na otáčku v Týně. „Já bych potřeboval...“ A teď vychrlil spoustu požadavků. „Já budu režírovat a Trnka stříhat.“ Teď musím osvětlit situaci: Hollywood stál nahoře, kde viděl prostor a Trnka vlastně v podsvětí a viděl jen osm kamer na velkém

displayi. Takže Radim potřeboval sluchátkovou komunikaci se všemi kameramany, potřeboval komunikaci s Trnkou a osvětlovači a se mnou, co pouštěl zvuky a taky se zvukařem. Pak ještě potřeboval vidět náhled jednotlivých kamer a taky, co to tam ten Vašek dělá. No, po přečtení mejlu od Hollywooda se mi zježil můj dlouhý vlas, ale dopadlo to. Prostě jsem to během týdne vymyslel, sletoval, zapojil a fungovalo to. A když se to natočilo, přišel, podal mi ruku a řekl: „Díky za práci.“ Vážil jsem si toho. Dnes je rejžou v České televizi. Občas pro Šlágr něco dělá, ale zřídka. A práci s ním? Budu rád, když ji přijme a potkám jej.

Na závěr Rozšlapaná bouda. Zmizela a zase se zjevila. Než prozradím její jméno, tak povyprávím příběh. Rok 2013, možná 14. jaro a připravuje se pořad ke Dni matek. Kolega Karolko natáčel videička s interprety na Slovensku, kdy zpěvák přijede k mamince a přeje jí k Svátku matek. Já jezdil po Moravě a Čechách. Moderátoři se jali chrabře oznamovat, jak byli tam a jedou jinam a zase tam: „Byli jsme na Moravě a jsme na severu Čech... Jako kameraman, již trochu znalý Peterkovin, si říkám: Je to dobře? Odkazují se na události minulé i budoucí. Ale asi v tom má Peterka nějaký záměr. Prdlačky záměr! A teď se dostaneme k přezdínce „Rozšlapaná bouda“. Ještě netušíte, kdo to je a navíc o tom ví, přijala pokorně přezdívkou a směje se tomu. A propos, dnes už jí tak neříkám a vážím si jí. Ale ten příběh:

Natočily se vstupy s maminkami a například Franta Uher způsobil ve svém

kouzelném vtipu několik odkazů na události minulé i budoucí. Jen podotknu: „Jéééé, vy jste byli za Olinkou? Tak zdravím Olinku. A teď jedete za tů na sever, tů Janú. Tak holčinu podravujtě“.

V den, kdy se měl natáčet pořad ve studiu a tyto příspěvky se měly promítat na zeď, jsem ta videa stříhal. Občas přišla nezkušená produkční, měsíc měla za sebou. Občas za mnou přišla, že je nějaká změna. „Dobrá, uzpůsobím.“ V tu chvíli bylo okolo čtrnácté hodiny. Mělo se natáčet od sedmnácti. Znova se ozval hlas za mými zády s nějakou změnou. To už byla patnáctá hodina. Prohlásil jsem: „Ještě jednou přijdeš, Dášeňko“ s malou změníčkou, tak ti rozšlapu boudičku. Načež jsme se rozchechtali.

Blížila se čtvrtá hodina odpolední a já dávám počítači úkol vychrlit výsledná videa na tu zeď. Najednou ve dveřích nesměle se tvářící novopečená Dáša s bolístkou, že jí rošlapu boudičku. „Hele, Karel to celé přeházel. Můžeš to nějak přehodit?“ „Jó, celé to přestřihám...“ spadla mi brada a místo v pět jsme začali natáčet v deset večer. A Dášeňce jsem oznámil, že má novou přezdívku. „Rozšlapaná bouda“, alias Dáša Zochová.

Zmizela, ale je to jedna z těch, kteří tu mají být. Tak se zase objevila. Když si Peterka vymyslí „Vystřihovánky“, což jest: „Hele, tenkrát jsme v pořadu řekli...“ Kdo to hledá? Buď ví Peterka, ale ten na to kašle, neboť ví, že to najde Dášeňka... anebo HyPulík. Boudo, jsme vlastně nejdéle sloužící. Tak to prostě je.

Tak čau čtenáři, zase příště. HyPulík

